
Efesianëve

Një tempull i shenjtë (2:19–22)

Filmi «Mbreti luan» u ka hyrë në zemër miliona njerëzve. Ai tregon historinë e Simbës, luanit të vogël, të destinuar për t’u bërë mbret i gjithë vendit. Në një moment, për shkak të situatës së krijuar, ai gjendet jashtë mjedisit të tij duke lënë shtëpinë dhe vendin e tij, për të jetuar në një vend të ri. Ai kishte lindur për t’u bërë mbret, por në atë vend ai nuk sillet fare si i tillë. Ai jeton shumë larg prej statusit dhe dinjitetit të tij si mbret.

Kristianët mund të jenë si Simba. Kur nuk jemi në praninë e vëllezërve dhe motrave kristiane, por midis miqve dhe shokëve tanë që nuk janë kristianë, ne shpesh nuk sillemi si njerëz të shpëtuar nga Perëndia. Ne e harrojmë identitetin tonë të vërtetë, ne harrojmë se jemi raca e re e Perëndisë.

Simba, mbreti luan, nuk ndryshoi, derisa filloi të kuptonte se cili ishte . E njëjta gjë është e vërtetë edhe për ne. Ne duhet të përmendemi dhe të rikujtojmë çfarë ka bërë Perëndia në jetën tonë dhe çfarë na ka caktuar të jemi.

Në pjesën e fundit të kapitullit të dytë të Efesianëve, Pali u përpoq që ta bënte këtë për kristianët në Efes. Ai përshkroi punën që Perëndia bën në jetën e një kristiani. Gjithashtu, ai u tregoi çfarë pret Perëndia nga një kristian.

Te Efesianëve 2:11–18, Pali shpalli këtë të vërtetë për ndikimin që ka hiri i Perëndisë në jetën tonë: Hiri i Perëndisë na ka bërë të jemi një racë e re (komb i ri) njerëzish. Perëndia do që ne ta

shikojmë veten jo si një grup njerëzish që ka ndryshuar shumë pak mënyrën e mëparshme të jetesës, por si një komb tërësisht të ri, të krijuar «me anë të gjakut të Krishtit» (2:13).

Te Efesianëve 2:19–22, Pali shpall një të vërtetë tjetër: Hiri i Perëndisë na ka bërë një tempull të shenjtë. Jeta juaj mund të mos e tregojë gjithmonë këtë. Jeta ime sigurisht që nuk e tregon. Ashtu si Simba, ne nganjëherë humbasim fillin dhe merremi me gjëra që nuk kanë të bëjnë fare me shenjtërinë e Perëndisë. Simbës iu desh si fillim të ndërgjegjësohej se kishte lindur për të qenë mbret. Vetëm pas kësaj, ai filloi të jetonte si mbreti luan.

Fjalët e Palit na ndihmojnë të jetojmë një jetë të shenjtë, një jetë që nderon Perëndinë:

Ju, pra, nuk jeni më të huaj, as bujtës, por bashkëqytetarë të shenjtorëve dhe pjesëtarë të familjes së Perëndisë, të ndërtuar mbi themelin e apostujve dhe të profetëve, duke qenë Jezu Krishti vetë guri i qoshes, mbi të cilin gjithë ndërtesa, e lidhur mirë, rritet për të qenë një tempull i shenjtë në Zotin, në të cilin edhe ju jeni bashkëndërtuar për të qenë një banesë e Perëndisë në Frymë (2:19–22).

E vërteta themelore e këtyre vargjeve është kjo: *Perëndia i caktoi kristianët të jenë tempulli i shenjtë, në të cilin banon Ai vetë.*

Si kristianë, duhet ta kuptoni këtë për veten tuaj. Ju jeni pjesë e tempullit të madh që Perëndia ndërtoi për Vetën. Ndërsa i lexojmë këto vargje, shohim tamam atë që Perëndia na krijoi të jemi.

THEMELI

Pali përmend tre elementë të këtij tempulli të shenjtë. I pari është *themeli*. Në themelin e këtij tempulli të shenjtë, pjesë e të cilit jemi, qëndrojnë «apostujt dhe profetët». Qëllimi i Palit nuk është të na tregojë se cilët ishin ata konkretisht, Pali, Gjoni, Pjetri apo ndonjë tjetër. Qëllimi i Palit është të na tregojë çfarë bënë këta apostujt dhe profetë për të ndërtuar themelin e këtij tempulli të shenjtë. Çfarë bënë ata? Ata, në mënyrë të pushtetshme, u shpallën njerëzve të vërtetën e Perëndisë.

Në shekullin e parë, Perëndia u bëri të njohur apostujve dhe profetëve të vërtetat themelore të besimit tonë. Këto të vërteta janë ruajtur për ne në Dhjatën e Re. I vetmi themel i sigurt për jetën tonë janë të vërtetat që na janë dhënë në Dhjatën e Re (2 Timoteut 3:16–17).

Dhjata e Re është fjala e Perëndisë. Përveç saj, asgjë nuk mund të na udhëheqë për në jetën e përjetshme. Përveç saj asgjë nuk mund të na shpëtojë. Vetëm ajo, Fjala e Perëndisë, është në gjendje të na transformojë në pjesë të tempullit të shenjtë të Perëndisë.

Leon Tolstoi, shkrimtari i talentuar rus, ka shkruar romane me të vërtetë shumë interesante, si «Lufta dhe Paqja» apo «Ana Karenina». Shumë njerëz i lexojnë ato me ëndje. E njëjta gjë mund të thuhet edhe për shkrimtarë apo poetë shumë të talentuar shqiptarë. Megjithatë, asnjë libër i shkruar nga njerëzit nuk mund të udhëheqë qoftë edhe një njeri të vetëm drejt jetës së përjetshme. As lirikat e këngëve aq të bukura popullore shqiptare nuk e tregojnë rrugën për në jetën e përjetshme. Nuk do ta gjeni rrugën për te Perëndia as në faqet e para të gazetave apo revistave më të njohura. Mund ta zbuloni si të jetoni përgjithmonë me Perëndinë vetëm nëpërmjet fjalëve të «apostujve dhe të profetëve», të cilat i gjejmë në Dhjatën e Re. Fjalët e tyre përbëjnë themelin mbi të cilin është ndërtuar tempulli i shenjtë i Perëndisë.

GURI I QOSHES

Pali përshkroi një element të dytë të tempullit të shenjtë të Perëndisë: *gurin e qoshes*. Në këtë tempull, «vetë Jezu Krishti [është¹] guri i qoshes» (2:20b). Perëndia e kishte parathënë ardhjen e Krishtit në Bibël: «Ja, unë vendos si themel në Sion një gur, një gur të provuar, një kokë qosheje të çmuar, një themel të sigurt...» (Isaia 28:16). Guri i qoshes, për

mënyrën se si ndërtoheshin ndërtesat gjatë kohës që u shkrua Bibla, kishte një rol thelbësor në strukturën e gjithë ndërtesës. Ai mbante gjithë ndërtesën. Rëndësia e gurit të qoshes ishte aq e madhe sa që ndërtuesit, për të nderuar mbretin e tyre, do të gdhendnin emrin e tij mbi të. Drejtimi dhe pozicioni i gjithë gurëve të tjerë të ndërtesës do të përcaktohej nga pozicioni i këtij guri. Ky gur i veçantë përcaktonte qëndrueshmërinë e themelit dhe të të gjithë ndërtesës.

Jezusi është guri i qoshes për kishën, tempullin e Perëndisë. Në Të qëndron forca, stabiliteti dhe qëndrueshmëria jonë. Kur e lidhim jetën tonë me Jezusin, të gjithë së bashku bëhemi gjithnjë e më shumë tempulli i shenjtë që Perëndia dëshiron.

Për shembull, një adoleshent kristian mund të shkojë dhe të dehet me një shok jokristian, edhe pse e di se Jezusi nuk do të bënte të njëjtën gjë. Një tregtar që është duke kënduar për Jezusin në kishë të dielën, mund të shkojë në punë të hënën dhe të mashtrorë klientët e tij me qëllim përfitimin, edhe pse Jezusi kërkon nga secili prej nesh të jemi të ndershëm. Nganjëherë e humbasim kontaktin me gurin e qoshes.

Jetët tona duhet të drejtohen nga Jezusi. Të gjithë ne duhet të jemi të vëmendshëm dhe të kontrollojmë mendimet, fjalët, veprimet dhe qëndrimet tona, që ato të jenë të drejtuara gjithmonë nga Jezusi.

Gjithashtu duhet ta shikojmë Jezusin si gurin e qoshes për bashkësitë lokale. Bashkësitë tona mund të bëhen më të forta në qoftë se secili anëtar do ta lidhte jetën e tij me Jezusin çdo ditë. Duhet të përqëndrohemi te Jezusi duke e adhuruar dhe lavdëruar Atë. Jo vetëm kaq, por duhet t'ua bëjmë të njohur ungjillin shpëtimtar gjithë njerëzve. Në këtë mënyrë, kisha do të bëhet më e fortë se kurdoherë.

TULLAT

Një element tjetër i tempullit të shenjtë janë "*tullat*". Çfarë janë ato? Pali i identifikoi ato: «Në të cilin edhe ju jeni bashkëndërtuar për të qenë një banesë e Perëndisë në Frymë» (2:22).

Kur Pali shkroi letrën e Efesianëve, tempulli çifut akoma qëndronte në Jeruzalem. Johebrenjtë ndaloheshin rreptësisht të hynin në të. Ata mund t'i afroheshin atij, por nuk mund të hynin në të. Shenja e tabela që tregonin se ndalohej

kalimi i johebrenjve përtej një kufiri të caktuar ishin vënë kudo.

Ky ligj i Dhjatës së Vjetër është shfuqizuar tashmë në Dhjatën e Re. Asnjë ndërtesë prej çfarëdo lloj materiali nuk funksionon më si tempulli i Perëndisë. Asnjë qytet nuk mund të pretendojë se është i vetmi qytet ku ndodhet tempulli i Perëndisë. Asnjëri nuk është në gjendje të verë gishtin në hartë apo në glob dhe të thotë: «Këtu ndodhet tempulli i Perëndisë.»

Ky lloj tempulli nuk ekziston më. Perëndia ndërtoi jo vetëm një komb të ri në Krishtin, por edhe një tempull të ri në Të. Çdo kristian është një nga tullat (apo gurët) me të cilat është ndërtuar ky tempull i mrekullueshëm.

Ndërtesa ku mblidhet bashkësia lokale për të adhuruar nuk është tempulli i Perëndisë. Megjithatë, kur kisha (bashkësia) mblidhet për të adhuruar, tempulli i Perëndisë është atje. Është atje, sepse njerëzit e Perëndisë janë atje. Tempulli i Perëndisë përbëhet prej njerëzve të Perëndisë.

Ju lutem mbani mend se në ndërtimin e këtij tempulli prej Perëndisë, Jezusi kishte një vend qëndror. Perëndia e dërgoi Birin e Tij në këtë botë që t'i jepte mundësinë çdo njeriu të bëhej pjesë e këtij tempulli.

Njerëzit shkonin në Jeruzalem për të parë tempullin e Perëndisë. Ku shkojnë njerëzit sot për të parë tempullin e Perëndisë? I vetmi tempull që ata mund të shikojnë janë kristianët. Ata mund ta shikojnë lavdinë e Perëndisë te ata që i përkasin Krishtit!

Çfarë shikojnë ata? Çfarë u tregojmë ne, si kishë, për Krishtin atyre? A e shikojnë ata dashurinë, mirësinë, kujdesin dhe shenjtërinë e Tij në ne? A shikojnë në jetën tonë një jetë të jetuar për Perëndinë?

Çfarë shikojnë njerëzit kur shikojnë kristianët apo kishën, tempullin e Perëndisë? Kristianët janë tullat e tempullit. Ne jemi pjesë e të vetmit tempull që ka Perëndia në këtë botë. Ç'lloj tempulli është ai?

KONKLUZION

Simba, mbreti luan, kaloi një periudhë të jetës së tij, gjatë së cilës harroi se cili ishte fati i tij. Ai u desh të kujtohej se kishte lindur për të qenë mbret.

Te Efesianëve 2:19–22, Pali, me fjalë të tjera, thotë: «Ju jeni caktuar të jeni tempulli i Perëndisë.

Perëndia nuk do një tempull prej guri, llaçi e druri. Ai nuk ka dëshirë të jetojë në një tempull që mund të përcaktohet në hartë. Ai do të jetojë në zemrat e njerëzve të Tij. Ai do që ta shfaqë lavdinë e Tij në jetët e ndryshuara të njerëzve të Tij. Ai do që njerëzit të shohin se kush është Ai në të vërtetë.»

A mund ta shohin njerëzit Perëndinë në jetën tonë? A shikojnë njerëzit aq të mira në kishën tuaj sa të kenë dëshirën për të lavdëruar Perëndinë?

Shikojeni jetën tuaj këtë javë me një sy tjetër. Aktivitetet tuaja nuk janë vetëm të shkuarit në punë, në shkollë, në dyqan, etj. Ju jeni caktuar të punoni me Perëndinë që të sillni njerëz te Jezusi. Çdo njeri që do takoni këtë javë është një njeri që Perëndia dëshiron ta ketë në tempullin e Tij. Perëndia ka një vend në zemrën e Tij për çdo njeri.

Mos harroni se kush jeni. Në qoftë se njerëzit do ta shikojnë ndonjëherë lavdinë e tempullit të Perëndisë, kjo do të jetë në ne.

SHËNIME

¹Kjo fjalë është shtuar këtu nga përkthyesi për ta bërë fjalinë të kuptueshme. Gjithsesi, vargu 2:20 thotë ekzaktësisht të njëjtën gjë.

Tempulli i Zotit

Ndërtesa të mrekullueshme kishash dhe katedralesh janë ngritur gjatë viteve, si «tempuj» të fesë së krishterë. Pali, gjithashtu, kishte parë shumë tempuj madhështorë, gjatë jetës së tij. Ai e pa se si hebrenjtë e përdornin tempullin e madh në Jeruzalem si fortifikatë të judaizmit. Në botën pagane ai kishte parë shumë tempuj të tjerë. (Ai jetoj të paktën tre vjet në qytetin e Efesit, ku ndodhej tempulli madhështor i perëndeshës Diana, i njohur si një nga shtatë mrekullitë e botës së lashtë). Pali e shkroi letrën drejtuar efesianëve i ndërgjegjshëm për një realitet të tillë.

Te Efesianëve 2:20–22, Pali përdori një metaforë në lidhje me kishën. Ajo është tempulli i shenjtë i ngritur për lavdinë e Perëndisë. Themeli i saj janë të vërtetat dhe faktet që gjenden në Dhjatën e Re. Apostujt dhe profetët i kanë dhënë kishës një bazë të qëndrueshme të së vërtetës së Perëndisë. Guri i qoshes mbi të cilin ngrihet kisha është një dhe i vetëm, Zoti ynë, Jezu Krishti (Efesianëve 2:20, 1 Korintasve 3:11).

Mbi këtë themel ngrihet një ndërtesë e tërë, kisha. «Gurët» e saj janë të ndryshëm nga njëri-tjetri, por, megjithatë, ata qëndrojnë së bashku si

pjesë e ndërtesës. Ata janë «gurë të gjallë», individë kristianë, sipas 1 Pjetër 2:5.

Uejn Detzler

Autor: *Rusty Peterman*
Marrë nga seria: “*Efesianëve*”
© 2003 E VERTETA PER SOT
Të gjitha të drejtat të rezervuara